

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de December 1898.

47de Jargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 31te Juli 1898.

Det interesserer mig at lytte til de Vidnesbyrd om Sandheden, der fra Tid til anden aflægges af dem, som kaldes frem for at tale til os. Vi have i Dag hørt det Evangelium prædike, der nu bliver forkyndt for Menneskene i Udspredelsen saa vel som for dem, der ere blevne indsamlede til Bjærgenes Dale fra Jordens Nationer, og kaldes Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette evige Sandhedens Evangelium — hvilket ved en inspireret Mand, en Guds Profet, er gengivet i denne Uddeling — er hvad, vi have at byde Menneskene. I mange af sine Egenheder adskiller det sig fra hvad, der i Verden forkyndes af saadanne, som prædike for Pengebelønning. Det Evangelium, Frelseren lærte, var et gerningsfuldt Evangelium, og bestod ikke alene af Ord. Nej det bestod sandelig af Virksomhed og Kraft. Det fordrede juld Tro og Lydighed til Guds Bud og Befalinger. Ikke alene var dette nok, men det fordrede Menneskets hele Hjerte, Sjæl og Sind. Frelseren lærte os, at den, der søgte at frelse sit Liv, skulde miste det, medens den, som var

villig til at ofre Livet for Sandhedens Skyld, skulde finde det. Jesus sagde til sine Disciple, at de ikke skulde frygte for dem, som kunde ihjelslaa Legemet, men hellere frygte ham, som havde Magt til at fæste baade Legeme og Sjæl i Helvede. Han lærte Folket, at han ikke var kommet for at gøre sin egen Villie, men tværtimod for at gøre sin Faders Villie. Han sammenlignede dem, som hørte hans Ord, men ikke annammede dem, med en Daare, som byggede sit Hus paa Sand, og da Vindene blæste og Stormen slog paa, faldt Huset ned, fordi dets Grundvold ikke var fast. Men den, som hørte hans Ord og gjorde derefter, lignede han med en Mand, der byggede sit Hus paa en Klippe, og Vind og Storme kunde ikke bevæge det fra dets Grundvold, thi det var bygget paa Stengrund. Dette er et af de vigtigste Kendemærker, hvorpaa Kristi Lære, som er de Sidste-Dages Helliges Lære, kendes fra den, der fremstilles af Mænd, som prædike for Penge. Jeg hørte selv en af vor Tids berømteste Prædikanter, en Evangelist, erklære alvorligen for en For-

samling af mer end 8000 Mennesker, at det ikke var Gerningen, der vilde frelse Verden; at det ikke var Lydighed til dette eller hint Bud; at det ikke var Modtagelsen af denne eller hin Ordinans, der vilde frelse Verden; thi disse, sagde han, vare kun udbortes Gerninger, der havde til Hensigt at tilfredsstille Samvittigheden. Han sagde, at der var kun een Ting nødvendig, og som blot behøvede Sindsarbejde, og det var, at vi skulde tro paa Jesus Kristus, og derved blive frelst. Det var ikke nødvendigt at døbes; ej heller at faa Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; det var ogsaa unødvendigt at konfirmeres paa nogen som helst Maade, thi disse vare kun udbortes Formaliteter og derfor unødvendige. Det eneste Fornødne var Tro paa den Herre Jesum Kristum.

De Sidste-Dages Hellige ville paaminde Verden om, at der staar skrevet i den hellige Skrift: „Du tror, at Gud er een, Du gør vel; Djævlene tro det ogsaa og skælve.“ Skulde vi derfor sige, at Satan har gjort alt, hvad der er nødvendig for Frelse? Thi han tror; derom have vi Bevis af Skriften. Han tog Guds Son hen og viste ham alle Verdens Riger med deres Herligheder og sagde: Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig.“ Hvorfor gjorde han dette? Fordi han troede at Jesus var Kristus, den levende Guds Son. Men han blev ikke frelst ved at tro dette, og vil ikke blive ophøjet i Herrens Nærværelse; thi omendskønt han tror, er han dog af Hjerte oprørsk imod Gud og hans evige Sandheder. Medens han tror og skælver, modsætter han sig Sandheden og det som er nødvendigt for Frelse. Derfor er han, og vil vedblive at være, Belzebub, Fordærvelsen, Bøgnens Fader, og alle, som ville følge

i hans Fodspor — som have Tro paa Himmelenes Befalinger men dog forfaste dem — ville blive hans Tjenere, Fordærvelsens Søner.

Disse ere nogle af de Ting, der adskiller Mormonismen fra Verdens Trosbekendelser — Kristi Evangelium fra Menneskers Opfattelse — den Lære, som Israels Ældster frembære, fra Lejesvendenes. Vi erklære for Eder, at I maa ikke alene tro, men adlyde og gøre det, som Herren befaler os. Og ikke er dette nok, men I maa give Gud Eders Hjertes, Eders Kærlighed og hele Sjæl, samt et villigt Sind. I maa tilside sætte Eders egen Villie for Eders himmelske Faders Villie, og gøre alt, hvad han forlanger af Eder, om I ville blive frelst og ophøjede i hans Nærværelse. Dette er Forfælsken mellem det evige Evangelium, der er Guds Kraft til Saliggørelse, og det der forkyndes af Verdens Børn, hvilket er som lydende Malm og en klingende Bjælde. Det er Sandheden, der vil frelse. Det er Lydighed mod Sandhedens Bud, der vil bringe os i Guds Nærhed og til at nyde af hans Mand. Der er ingen anden Vej given, og ingen anden Plan lagt, hvorved Menneskene kunde komme tilbage til Gud og blive ophøjede hos ham, uden gennem Evangeliets fænde og evige Principper, der ere blevne gengivne til Jorden i denne Uddeling til Profeten Joseph Smith ved Engles Betjening, og Guds og hans Sons naadefulde Medlidenhed til at gæste Jorden.

Det er ikke nok til Frelse og evigt Liv, at vi have annammet og adlydt Evangeliet, men nu, da vi have deltaget i dets Betsignelser og Gaver, bliver det vor Pligt at advare vore Medmennesker, ligesom vi ere blevne advarede. Dette er ikke blot tilladeligt, men er en Pligt, der paahviler os. Om

vi have annammet Sandheden, burde vi være villige til at bruges som Redskaber i Herrens Haand saa vidt Lejlighed gives til at frembære disse Sandheder for andre; efterjom nogen er bleven frelst fra Satans og Dødens Magt formedelst Udydighed til Evangeliet, skulde de blive Frelserne paa Zions Bjærg, og skulde sprede det Lys og Kundskab, Herren har forundt dem, til andre, som endnu ere i Mørket, saa at de ogsaa maatte blive frelste. Den, som har faaet et Talent og ikke vil bruge det paa denne Maade — ikke vil bruge det til Menneskenes Frelse — er lig ham, til hvem et Talent blev givet, og som indjovbte og gemte det i Jorden, for der at opbevares til Mesteren kom igen; da bragte han det frem og sagde: „Herrel jeg kendte Dig, at Du er en haard Mand, som høster, der Du ikke saaede, og samler, der Du ikke spredte; og da jeg frygtede, gik jeg bort og skjulte Dit Talent i Jorden; se, der haver Du Dit.“ Da vil det blive sagt til ham: „Du onde og lade Tjener! Du vidste, at jeg høster, der jeg ikke saaede, og samler, der jeg ikke spredte; derfor burde det Dig at have overantvordet Bøkselererne mine Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit igen med Rente.“ Den som har modtaget Sandheden og gemmer det i sit Hjerte, og ikke beslitter sig paa at bringe andre til Kundskab derom, er en lad Tjener; han ærer ikke sit Kald eller gør sin Pligt. Han burde være villig til at gøre dette uden Penge eller jordisk Belønning af nogen Slags. Han skulde gøre det af Kærlighed til Menneskene og paa Grund af den Pris, han selv lætter paa disse uvurderlige Gaver, som han selv har modtaget, og for at lætte andre i Besiddelse af den usfættelige Perle, han selv har i Æje.

Vi lære Menneskene, at de maa ikke alene tro paa Jesus Kristus, men at de tillige skulde tro paa Faderen og den Helligaand. Naar de have Tro paa disse, skulde de ombende sig fra deres Synder. Hertil behøves Gerninger fra Menneskenes Side. Ombendelse fra Synder sker ikke ved Tanken alene, men Synderen maa forjage sine forførelige Laster, modstaa sin krævende Appetit og Kødets Begærligheder, og dem, der ikke ville ombende sig, kunne ikke blive frelste, om end de tro ligesaa fast som Djævelen tror; thi han tror vissefælden, og det er ikke alt, men han ved; dog vil han ikke gøre det, som Herren fordrer. Om vi have omvendt os, maa vi følge i Kristi Fodspor. Vi maa gøre, som han gjorde. Og hvad gjorde han? Det allerførste han gjorde, da han traadte frem for at begynde den Mission, hans Fader havde sendt ham til Verden for, var at finde Johannes, der gik forud at berede Vejen for Kristi Komme. Han gik til Johannes for at blive døbt. Johannes vægrede sig først og sagde, at han selv behøvede at døbes af Frelseren. Men Jesus sagde: „Tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed.“ Han gjorde kun, hvad han fordrer af andre, og saaledes blev han døbt af Johannes. Han blev begravet i Vandet af en, der havde Myndighed fra Gud til at døbe: og da han stod op af Vandet, aabnedes Himlen, og den Helligaand kom ned fra Himlen i en Dues Skikkelse og hvilede paa ham, og der høstes en Røst fra Himlen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg haver Velbehag.“ Derpaa gik Jesus ud og valgte sine Disciple og lærte dem — hvad? Læs hans herlige Prædiken paa Bjærget. De skulde gengælde ondt med godt. De skulde afslæppe alle deres syndige Øster

og enhver ond Tilbøjelighed i deres Hjertes; de skulde ikke søge Havn over deres Fjender; de skulde bede for dem, der vilde gøre dem Skade; de skulde gøre alle Folk godt, efterkomme Guds Bud, og gøre det, som Frelseren gjorde, og hvad han befalede.

Dette er det sande Evangelium. Det er en Guds Kraft til Saliggørelse. Vilde vi annamme det? Hvis ikke, da vilde vi blive bortvist; eller om vi foragte en Del af det, da vilde vi holdes skyldige for hele Lovens Overtrædelse; thi vi vilde ikke være beredte paa at indgaa til Guds Herlighed, eller til de Boliger, der ere beredte for de retfærdige, indtil vi ere villige til at annamme Sandheden, hele Sandheden, og intet andet end Sandheden, og staa fast ved den, hvad enten vi faa nogen Belønning her i Livet eller ikke.

Medens jeg lyttede til mine Brødre i Eftermiddag, kom ieg til at tænke paa nogle af vore Benner, der ere hedengangne. Naar vi se tilbage i Tiden og ihukomme Præsident Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, George A. Smith, Orson Pratt, Parley Pratt, Præsident John Taylor, Craftus Snow, og de Tusinder af trofaste Hellige, der gennemgik Forsølgelsen i Ohio, Missouri og Illinois, og som bleve uddrevne fra deres Hjem Tid efter Tid, og tilsidst maatte fly ud i Ørkenen, uden at have nogen Kundskab om — undtagen det Haab, de formedelst den Helligaand nærede i deres Hjertes — at de nogen Sinde vilde finde et Hvilested for deres trætte Fødder, bortjagede fra deres egne Hjem, deres Slægtninge og Benner, med kun den dunkle Udsigt, hvad menneskelig Kundskab eller Videnskab angaar, til nogensteds at finde en Fredens Havn. Saaledes trassede de afsted over Sletterne med trætte Fjed, men dog med

uroffelig Tro paa Gud og fuld Tillid til hans Ord. Naar vi se tilbage paa disse Scener, kunne vi ikke glemme de trofaste Mænd og Kvinder, der gennemgik dem. De bleve ikke modløse paa Bejen; de trak sig ikke tilbage eller svigtede Sandheden. Jo større Proven og jo mere besværlig og mojsommelig Rejsen var, desto mere faste og uroffelige vare de. Under Guds Aands Inspiration ledte Præsident Brigham Young dette Folk bort fra den tæt beboede Del af Landet ud til den dengang øde og modbydelige Ørt, hvor Herren vidste, hvad han havde i Behold for sit Folk, men som ingen af os kunde forudsæ. Jeg kan ikke tro, at alt det, som vi nu se omkring os, blev vist nogen af dem, der førte os hertil, medens de vare paa Rejsen. Jeg tror, de have bygget bedre, end de selv forstod. Jeg tror, at de bleve ledede ved Guds Kraft, Trin for Trin, og bleve lærte Stykke for Stykke, Linie for Linie. Saaledes prøvede Herren deres Oprigtighed og Hengivenhed. Han prøvede dem til Døden, ja endog mer end til Døden. Thi for mange af dem vilde Døden have været god; den vilde have været til dem en fredelig, lykkelig Ro, modsat den Møje og Kummer, de maatte gennemgaa. Desuagtet bragte Herren os hertil. Men han maatte tillade at vore Fjenders Magt blev anvendt for at bringe os hertil. Derjom Profeten Joseph Smith eller Præsident Brigham Young havde opfordret Folket til at forlade deres fredelige Hjem og deres behagelige Omgivelser for at vandre ud til denne Ørt, tror jeg ikke, han kunde have fundet een iblandt hundrede, som vilde have været villige til at opofre, hvad de dengang ejede, og sætte Tro til, at de vilde komme i bedre Omstændigheder her, eller at de derved vilde juldbyrde, hvad Herren

havde til Hensigt med sit Folk. De vare alle menneskelige; de havde mange Svagheder og Ufuldkommenheder; de vare altfor kortsynede til at se, hvad Gud forudsaa. Nu ere vi her. Se, hvad der er fuldbyrdet, ja, hvad Gud har fuldbyrdet; vi have ikke gjort det, men Gud. Han har forvandlet Jordens øde Tilstand til Frugtbarhed, og givet os Velstand i alle Retninger. Vilde vi paaskønne alt dette, som Guds Gaver til os? Vilde vi ihukomme Herren, medens han saaledes uddeler sine Betsignelser til os? Han har ikke blot paalagt os, som en Pligt at have Tro, at omvende os, at blive døbte og holde os rene fra Verdens Besmittelser, men han har gjort en anden lille Fordring af os, for at prøve os videre og se om vi ere villige til at adlyde hans Befalinger, hellere end følge vore egne Tilbojeligheder. Han har forlangt, at en Tiendedel af vore Indtægter aarligen skulde tilbagebetales ham som en Tiende, til Rigets Forvaltning, Templers Bgning, Evangeliets Udspreidelse, de fattiges Indsamling, Enkers og forældreløses, saavel som de gamle og svages Underholdning. Vi skulde give Tiendedelen af alt, hvad der til-

lægges os aarligen, til Herrens Forraadshus, paa det at Herren maa have Midler i sit Forraadshus, hvormed at fremme sit Værk paa Jorden. Vilde vi gøre dette? Vilde vi være Herren lydige? Hvis ikke, maa vi tage Følgerne af Ulydighed. Herren er uafhængig af os. Han behøver ikke at bede os om Hjælp. Hvad han beder os om at gøre, har til Hensigt at være os til Betsignelse og ikke ham til Nytte. Han søger ikke om Hjælp fra os, men han ønsker Ulydighed af os mod de Bud og Befalinger, han har givet os, paa det at vi maatte drage Fordel deraf. Om han fordrer Tiende og Ofre af os, er det for at vi maa lære Dposfelsesprincippet, at vi ikke skulde blive begærlige, egentærlige, nedrige eller hengivne til vore jordiske Ejendomme, men at vi maatte være villige til gerne at uddele af det, Herren giver os, for at fremme hans Gerning i de timelige Ting. Der- som vi ikke udviser ham vor Trostaa i disse Ting, vilde vi forsejle i vores Forvaltning for Herren, og han vil kalde os til Regnskab derfor. Maa Herren hjælpe os at udføre vore Pligter i alle Ting er min Bøn. Amen.

(Deseret News,)

Et og andet. Mange klage sig over Livets Kortvarighed, skøndt de spille mere Tid end de afbenytte.

— Løfter burde gives med Betænksonhed, men holdes med Bestemthed.

— Ofte gives Gaver for Bindings Skyld, nemlig for at faa igen med Rente; bedre er det at give den, der ikke formaar at gengive, thi Herren gengælder saadanne Gaver i rigt Maal.

— Tredive Mil fra Japans Kyst i det Stille Hav er det beviist ved Lodning, at Havets Dybde er mer en 27,858 Fod. Medens et Selskab var i Færd med at eftersøge Havbunden i den Hensigt at lægge en Telegrafstabel, brat deres StaaIsnor ved denne Dybde uden først at naa Bunden. Denne Lodning siges at være den dybeste, der nogen Sinde er gjort, og er saa dyb, at om de to højeste Bjerge i Japan bleve jatte ovenpaa hinanden i dette Hul, vilde Vandet endda staa to Tredivedele af en engelsk Mil dybt oven paa.

Den 1ste December 1898.

Kristi Fødsel.

Førend det næste Nummer af Stjernen er udgivet vil Julen, der gerne bringer med sig Glædesfølelser for alle, være forbi, og vi ønske enhver af Stjernens Læsere og alle vore Venner en glædelig Jul, rig paa Gøder, om ikke netop paa Julegaver. Med den Kundskab, som de Sidste-Dages Hellige have opnaaet angaaende Frelserens Mission her paa Jorden, have vi, fremfor alle andre Folk, stor Aarsag til at fryde og glæde os, ja til at forsamle os for at opsende vore Lovsange og Taksigelser til den Almægtige for Frelsens herlige Plan. For omtrent 1898 Aar siden kom en ganske almindelig Tommermand, Josef, med sin Hustru, Maria, til Bethlehem i Judæa for, efter Lovens Forordringer, at lade sig indskrive i Mandtalslisten. De søgte Nattehy i Herberget, men det var allerede for sildt til at faa Plads der, og maatte tage til Takke med Plads i Stalden. Om Natten blev Frelseren født af Maria, og lagt i en Krybbe, der saaledes blev hans første Hvilested. Denne ganske simple Tildragelse, stöndt i sig selv uanselig og almindelig, var dog den mest betydningsfulde Hændelse, der havde fundet Sted paa Jorden i nogle Aartusinder. Ja af saa stor Betydning var den, at Engle fra Himlen gæstede Jorden med Fryd og Lovsang for at bebude den til Menneskene, og bar Bidnesbryd om dens Guddommelighed. Aarhundreder forud havde Guds Profeter set og forkyndt, hvad der nu skete, men Verden, dengang som nu, slumrede, med Undtagelse af nogle faa, for hvem Herren bekendtgjorde Bigtigheden af denne Begivenhed. Udenfor Byen, paa Bakkerne, holdt nogle Hyrder Vagt over deres Hjorde, og til disse ringe Mænd kom en Engel fra Himlen og forkyndte, hvad der var sket i Bethlehem, „og straks kom der til Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed“, hvilke prisede Gud og frydede sig storligen. Hyrderne bleve først betagne af Frygt, som dog snart stillede, og efter at Englene forsvandt, gif de til Bethlehem, hvor de fortalte, hvad de havde set og hørt, og dette var en stor Tröst og Glæde for Josef og Maria. Nogle Bismænd i Osten havde set et Tegn, hvorpaa de kendte Messias' Komme og straks spredte Rygtet sig derom, hvorfor de gif til Bethlehem og ofrede Tak og Bøn til Gud. Paa den anden Side opvakte der i Jerusalem, og især af Kong Herodas, Frygt for, at Barnet skulde opvoксе og tiltage i Storhed efter Verdens Vis, og følgelig blev der lagt Planer for at unkomme det. Se, hvorledes Herren gjorde Omjörg for Barnets Sikkerhed og lod det opvoксе og tiltage i Visdom og Forstand, indtil vi finde Frelseren i sit Missionsliv som en Lærer til hele Menneskeheden, begavet med mer end menneskelig Kundskab, Magt og Kærlighed. Vi kunne lade Tanken følge hans hele Livs Wandel, hans Lidelse og Død, Opstandelse og Himmelfart, hvilket vi øjste burde overveje. Han fejrede over Døden, og bragte Frelsen til Menneskene. Nu vil den hele kristne Verden fejre hans Fødselsdag. De Hellige, som følge hans ædle Raad og Værdomme, burde gøre dette paa en for Gud behagelig Maade, og ikke efter Verdens Vis øve Overdaadighed eller Vellyst. Gud har givet os visse Forholdsregler, som vi

altid burde have for Dje, og i Særdeleshed ved en Lejlighed som denne. Vi have Aarsag til at tro, at der i Himlen endnu holdes Højtidsfest over denne store Begivenhed, der imødesaas for Martusinder før den sandt Sted; men det sker vistnok paa anden Maade end den, hvormed Menneskene her fejre Julen. Vi kunne tænke os de gamle Patriarker, Profeterne fra de forskellige Tidsperioder, Kristi Apostle fra hans Tid og vor, saavel som Martyrerne og de hedengangne trofaste i Tusindtal, — der nu have bedre lært end vi at statte Frelserens Mission, jaamt hans Lidelse og Død — at være samlede i Himmelen, lytte til hans Ord med spændt Opmærksomhed, og blive videre belærte om Ting, som her ere ugranskkelige, deltagende i at synge Lovsange til Gud og Danstet tilfammen med den himmelske Hærskare, som Hyrderne ved Bethlehem saa og hørte.

Vore Forlystelser burde være af en saadan Karakter, at de kunde harmonere med Renhed og Kærlighed. Vi burde opjage de fattige og bringe Glæde og Guds Fred til ethvert Hjem; thi de fattige laa altid Frelseren meget paa Hjerte. Han sagde, at „hvad som helst I have gjort imod en af disse mine smaa, det have I gjort mod mig“. Han ønskede at ingen skulde mangle det nødvendige for Livets Ophold, men vidste, hvor egenkærlige Menneskene i Almindelighed ere i Omgangsmaade med hverandre. Lad Julefesten være de Hellige en Mindesfest saa vel med Hensyn til Frelserens Komme, Mission, Lidelse, Død og Sejr over Graven, som til at minde os om de fattige, hvilke, han sagde, vilde altid være iblandt os.

Ngén ønske vi alle en glædelig Jul, fuld af Livets Goder og rig paa Guds Aand.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 1ste December: Charles D. Ahlström fra Tropic, Utah; August Mineer fra St. Johns, Arizona; John A. Pearson fra Rexburg, Idaho; John A. Blomquist fra La Belle, Idaho; John C. Nielsen fra Hyrum, Utah; Oluf Larsen fra Randolph, Idaho; Severin Nielsen fra Mill Creek, Utah; James C. Poulsen fra Graham, Arizona.

Den 4de ankom følgende Missionærer: Niels Nielsen fra Morgan City, Utah, og James Thomson fra Brigham City, Utah.

Vi byde alle Brodrene hjertelig velkommen.

Besikkelse.

Ældsterne John C. Nielsen og Oluf Larsen besikkes til at arbejde i Kristiania Konference; Ældsterne Charles D. Ahlström og John A. Blomquist besikkes til at arbejde i Stockholms Konference; Ældsterne August Mineer og John A. Pearson besikkes til at arbejde i Slaane Konference; Ældsterne Severin Nielsen og Niels Nielsen besikkes til at arbejde i Aarhus Konference, og Ældsterne James C. Poulsen og James Thomson til at arbejde i Aalborg Konference, alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Andreas Peterson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Vi have modtaget følgende Brev fra Præsident Joseph W. Mc Murrin i England, hvilket vil meget interessere de Hellige i Skandinavien:

Liverpool, England den 23de Nov. 1898.

Præsident Andreas Peterjon.

Kære Broder.

Bed min Hjemkomst fra et Besøg til Leeds i England fandt jeg til min Glæde deres Brev, dateret den 17de November, hvoraf jeg ser, at De og Brødrene i Kjøbenhavn alle vare i god Velbefindende, og jeg haaber at Herrens Betsignelser maa fremdeles hvile paa hver af Eder. Det var mig en Glæde at høre, at Brødrene, der bestræbe sig paa at efterleve „Wisdomsordet“, erfare, at dette Guds vise Raad kan efterkommes uden at forvolde ihnderligt Besvær for dem, som saaledes ønske at vise Lydighed mod dette Herrens Bud. Jeg vilde ikke føle mig retfærdiggjort i at tilskynde nogen af Elbsterne til at gøre noget, der vilde gøre dem deres Missionsarbejde besværligere; men jeg tror dog, at saadanne Raad, som stemme overens med de Nabensbaringer, Gud har givet i denne Uddeling, kunne i al Passelighed gives til vore Medarbejdere, og Lydighed mod saadanne Raad ville medbringe Betsignelser og ikke Besværligheder. Herren har sagt med Henjyn til Wisdomsordet, at det var givet for et Princip med Forjættelse, afsæjet efter de Svages og Svagestes Forfatning blandt de Hellige, om ere, eller kunde kaldes Hellige. Der er altid Sikkerhed i at tro og forlade sig paa Herren, og der er ingen Spørgsmaal om, at dem, der saaledes prøve Herren ved at overholde „Wisdomsordet“, ville finde, at de lovede

Betsignelser ville paafølge, hvad enten de ere hjenme eller ude i deres Missionsmarker, eller hvor som helst de monne være.

Der er Løfter givne dem, som vise Lydighed mod denne Lov, hvilke Missionsarnerne fremfor alle andre Hellige skulle trachte efter. Der staar nemlig skrevet, at alle Hellige, der ihukomme at holde, og at gøre efter disse Ord, og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Nable, og Marv i deres Ben, og finde Wisdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Diggendejæ; de skulle løbe og ikke blive matte, og jeg Herren, giver den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem.“

Disse ere uvurderlige Forjættelser, saadanne som enhver Elbste har Trang for i Udførelsen af sit Missionsarbejde; god Helbred, og Kræfter til at foretage sine Vandringer fra Sted til andet, Wisdom til at virke og belære sine Medmennesker rigtig, ere heri lovede, og enhver af os behøve netop saadanne Betsignelser. Fremfor alt andet behøve vi, og loves, Magt til at imodstaa Døden, saa at vi kunne leve og fuldbyrde det Arbejde, som vor Fader i Himmelen har anbeforet os.

Jeg synes, at de Forjættelser Gud har givet i Forbindelse med „Wisdomsordet“, burde eftertrages af alle og enhver af Missionsarnerne, og de burde mest af alle Folk leve saa nøjagtig som mulig i Overensstemmelse med denne Lov. Derjom nogen søger efter Grunde, hvorfor de burde undskyldes fra at holde Loven ubrødelig, kunde de let finde en nogenlunde antagelig Undskyldning; men hvis de derimod bestræbe

sig paa at følge de Raad, Herren giver, fiinde de almindeligvis en Maade, hvorpaa disse Raad kunne efterleves. Naar Missionærerne selv holde „Bisdomsordet“ ubrødeligt, ville mange af de Hellige følge deres Eksempel i denne Retning, og det er Missionærernes Pligt at belære de Hellige om at leve efter Evangeliets Principper saa meget som muligt. Man kan derimod næsten ikke vente, at Lærdom fra saadanne, som ikke selv efterleve, hvad de lære andre, skulde faa et godt Udfald. Mænd, som med Myndighed af Gud ere udjendte for at lære Menneskene hans Love, og som ved deres eget Eksempel lede dem i Overtrædelse af Herrens aabenbarede Villie, paadrage sig et stort Ansvar, og ville kræves til Regnskab i en vis Grad for Menighedens Forseelser. Vi burde alle med Vagtselse søge at undgaa en saadan Stilling, og den bedste Maade, hvorpaa vi kunne undgaa den, er at efterleve Evangeliets Principper selv, og sætte et godt Eksempel for de Sidste-Dages Hellige.

Jeg skal altid med Glæde skue tilbage paa det korte Bekendtskab, jeg stiftede med Dem i Skandinavien, og ligeledes se hen i Fremtiden, naar vi en ikke fjern Dag skulle møde hinanden i vort kære langt bortfjernede Utah. Min Omgang med Eldsterne og de Hellige i Skandinavien har altid været meget behagelig, og jeg skal altid holde mine Besøg til deres Missionsmark i kær Erindring. Den Venlighed, hvormed jeg blev imødegaaet af alle og enhver, viste sig at være saa hjertelig, at jeg sommetider næsten kunde glemme, at jeg var iblandt Folk, hvis Sprog jeg ikke kunde tale. Jeg føler mig takskyldig nu, og altid vil, for den aabenbare Følelse af Kærlighed og Velvillie, der alle Vegne blev mig vist af Skandinaviens gode Folk. Jeg beder Herren at velsigne dem i rigt Maal.

Paa Deres Vandringer beder jeg Dem hilse Eldsterne og de Hellige overalt.

Deres Broder i Evangeliet
Joseph W. Mc Murrin.

Filosofien af Evangeliet.

XI. Kapitel.

Moses og Nutidens Videnskab.

Videnskab og Religion gaa Haand i Haand. — Solen er en mørk Klode. — Pletter paa Solen. — Forskellige Lyskilder. — Oprindelige Ocean. — Tidligste Atmosfæres Tæthed. — Kulperiodens Plantevækst alle Vegne ens. — Klimats Ensformighed.

(Fortsat fra Side 368.)

„Vi nærme os Spørgsmaalet, om Solen er beboet,“ siger Sir David Brewster, med det tydelige Kendskab, at Solen ikke er en smeltende hed Klode, men at dens Grund er en fast mørk Masse, der kun faar lidet Lys fra sin lysende Atmosfære. „For hvad

vi kende, kan den mørke faste Klode af Solen have eksisteret for Millioner Aar uden at have kastet Lys fra sig. Det er meget muligt, at Forskelligheden af Solens Lys kan have været foraarjaget ved Elektricitetens Virken. Teleskopet har vist os, at Fjeldstjernerne ere lysende

Regemer lig vor Sol, men langt bort-fjernede fra os. Mogle af disse have pludselig ladet sig til Syne, hvor ingen før var at se. Vi have Beretninger om 24 Stjerner, der saaledes ere komne til Syne. Andre have betydelig tiltaget i Klarhed, og atter andre vel kendte Sole have aldeles ophørt med at skinne. Ved en nøjagtig Underjøgelse af Himmelrummet finder man, at mange Stjerner ere forsvundne," (Herschells Outlines, Sec. 832).

Forfællen paa den Grad af Lys, vi paa forskellige Tider faa fra Solen, er den eneste Forklaring, man har paa de store Afvekslinger af Hede og Kulde, der have været saa langvarige, at i een Tidsperiode bedækkedes de langt mod Norden beliggende Lande, jaasom Gronland og Sibirien med en mer end tropisk Plantevæxt, og paa en anden Tid begravedes store Landstrækninger af Europa og Amerika, der nu have et meget behageligt Klima, med Gletscher og Fjæbræ.

Lys, saa langt fra alene at have sin kilde i Solen, eksisterer i og kan frembringes fra næsten enhver Ting, vi kende. De metalliske Baser af næsten alle Jordarter og Ludsalte ere i Stand til at udgive Lys under visse elektriske Indflydelsler, og der kan endog frembringes en klar Flamme ved Forbrænding af Vand alene. Man kan faa alle Metaller til at udjende Lys under visse elektriske og magnetiske Indflydelsler; og Krytallerne af flere Stenarter udgive Lys, medens Krytalliseringen foregaar. Tusinder af Mile af Jordens Overflade maa engang have vist sig som en uhyre udstrakt glødende Masse af smeltet Granit. Ja, den kunde endog i en meget senere Tidsperiode af dens Historie have skinnet med en Klarhed ikke meget mindre end Solens; thi Kalk, hvortil Tusinder paa Tusinder

af Mile af dens Grundlag bestaa, vil, naar det bringes under en Hedeград langt mindre end den, der bibringes ved at sætte den i Berøring med smeltet Granit eller Lava, udgive et klart hvidt Lys saa stærkt, at Djet ikke taaler at se paa det. (Turners Chemistry Sec. 160.)

Som vel bekendt er Maanen en mørk, uigennemsigtig Klude, hvorfor den ved sit rødagtige Udseende under total Formørkelse, nemlig naar Jordens uoplyste Side er vendt imod Maanen, viser os, at Jorden, endog nu, er en Lyskilde. At Gud kunde befale Lys at bryde frem af Mørket, og gøre selve Hævet til et skinrende Lys, bevises tydeligt af følgende:

Medens Captain Bonnycastle den 7de September 1826 var paa Rejse op gennem St. Laurentsbugten, blev han under megen Alarm vækket af Skrymanden paa Grund af et ualmindeligt Syn, der var at se. Det var en stjerneklar Aften, da Luften pludselig blev overtrukket af Skyer hen imod Cornwallis Countys Højland, og straks brød et meget stærkt Lys, der meget lignede Nordlysene, ud fra den hidtil mørke og skumle Sø. Det var saa klart, at det ophlyste enhver Genstand tydelig, endog Topmasterne. Lyset spredte sig ud over hele Søen imellem begge Krysterne, medens Bølgerne, der før vare uforstyrrede, nu begyndte at sættes i stærk Bevægelse. Captain Bonnycastle beskriver denne Scene som en forfærdelig stor Ildflade, der gav et stærkt Lys fra sig. En lang Lysstriimel, der overgik i Klarhed den Del af Søen, der just ikke var i Skibets Nærhed, viste tydelig Foden af det højt opstaaende Fjorberg. Luften blev tyk og mere uigennemsigtig. Lange krumme Lysstriiber viste store Fiske i talrig Mængde at fare omkring som om de vare betagne

af Skraf. Ræer og Boume skinnede, som om der var tændt Gasblus nedefor, og lige til Klokken fire, lidt for det begyndte at dages, kunde de mindste Genstande alle Begue tydelig ses. (Connection of Physical Science, p. 228.)

I det 4de og 5te Vers af 1ste Mose Bog's 1ste Kapitel siges der: „Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud gjorde Skilsmisje mellem Lyset og Mørket. Og Gud kaldte Lyset Dag og Mørket kaldte han Nat. Og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag.“

Trods alle Fritänkernes Spottesmil, finder enhver alvorlig Læser den hellige Skrift guddommelig i sin Ligefremhed. Lysets gode Virkning var straks aabenbar. Efter som Jordens Bestaandelse nu vare fortættede saa meget, at den kunde kaste en Skygge, blev jo en Side oplyst af Solen, medens den anden var i Skyggen. Saaledes var Jordens mørke Legeme Midlet, hvorved Gud adskilte Lyset fra Mørket, ligesom det nu er; og den første Omdrejning af Jorden om sin Akjel foraarjagede ved denne Omstiftelse af Lys og Mørke over alle Dele af Jordens Overflade Aftenen og Morgenen af den første Dag. Hvor lang den første Dag var, vide vi ikke. Af astronomiske Jagtagelser af Fænomener, der foregaa i Spiralstjernetaagen i vort Tidrum er det ikke ufornuftigt at antage, at Jordens første Omdrejning tog et umaadeligt langt Tidrum.

Den næste Begivenhed ved Jordens Organisation var, at danne en Atmosfære: „Og Gud sagde: Vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den skal adskille imellem Vand og Vand. Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning, og gjorde Skilsmisje imellem Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte Be-

fæstning; og det skete saa.“ (1ste Moseb. 1, 6.—7.)

Lader os nu vende os til Naturens Bog, og se hvorledes Videnskaben bekræfter dette. Geologen fortæller os, at Bevægelsen af disse Materiens Stovgran, hvoraf Jorden bestaar, foraarjagede under deres Fortætningsperiode megen Hede; thi Hede og Bevægelse ere kun forskellige Navne paa den samme Ting. Hede er et forandret til Bevægelse, som enhver ved, der har en Dampmaskine, og Bevægelse kan ved Gnidning let forandres til Hede, som enhver ogsaa ved, f. Eks. ved at gnide to Stykker Træ eller andet sammen.

W. Mangin, i sin »Mysteries of the Ocean«, beskriver nojagtig Verdens-oceanets Dannelses saaledes: „Da Jorden vedblev at afkøles, kom der en Tid, naar dens Temperatur blev utilstrækkelig til at vedblive at holde de uhyre Vandmasser, der svævede i Atmosfæren, i deres Tilstand som Damp. Dampene paatog sig derfor en flydende Tilstand, og da faldt den første Regn paa Jorden. Dette Vand vilde atter af Varmen bortdunstes og løfte sig til de højere Regioner af Luften, hvor det igen vilde fortættes og falde som Regn paa Jorden. Dette kunde gentages mange Gange, men hver Gang vilde megen Hede bortdrages fra Jordens Overflade, og tilslidst vilde Vandet mere og mere forblive paa Jordens Overflade og danne det oprindelige Verdenshav. „Og Aftenen og Morgenen var den anden Dag“.

Dernæst siges der: „Og Gud sagde: Vandene under Himlen forsamles til eet Sted, at det Torre ses; og det skete saa. Og Gud kaldte det Torre Jord, og Vandenes Forsamling kaldte han Hav;“

Læg Mærke til det Udtryk, „til eet Sted“. De forskellige Verdenshave og Søer ere alle forenede. De ere kun forskellige Dele af samme Sted eller

Jordhøiing. I den 104de Salme siges der, at Gud bedækkede Jorden „med Afgrunden som med et Klæde; Vandene stode over Bjærgene“. Angaaende Jordens tidligste Tilstand erklærer Videnskaben, at Vandene indesluttede hele Jorden, og stod over Urtidens Bjærg, der senere daanedes, efterhaanden som Jordkorpren formedelst Afkøling undergik Jordvridninger i alle Retninger.

Helmholtz har beregnet, at Jordens Sammentrympning kun en Titusindedel af dens Diameter vilde forbolde en Hede saa stærk som den, Jorden faar fra Solen i to Tusind Aar. Heraf kunne vi let se Aarsagen til den indvendige Hede, der endnu efter ukendte Tiders Forløb lader sig se i Gejser, Jordstøvel og Vulkaner. Her kunne vi ligeledes se den overordentlige Kraft, hvorved den guddommelige Kemiker tilberedte Materialerne for Jordens fremtidige Tilstand.

Da Gud skabte Dyret, erklærede han, at det var godt; da han adskilte det tørre Land fra Vandene, sagde han, at det var godt; men da han skabte den udstrakte Befæstning eller Himmelrum-

met, erklærede han ikke, at det var godt. Hvorfor ikke? Muligvis fordi at førend Plantevæksten begyndte, var Luften fuld af Kulshyre og andre giftige Stoffer, og aldeles uskikket for at opholde Dyrelivet. Videnskaben lærer os, at denne Periode var den, hvori de Stene, der kaldes de oprindelige Stene, bleve dannede. Ingen Levninger af Dyr kan findes i dem. Det er vel bekendt, at næsten alle Substanjer trække sig sammen, eftersom de afkøles. Det er dette Princip, der holde Hjulringene saa fast paa Hjulet. Ligeledes trak Jorden sig sammen efterhaanden som den blev kølet. Da de forskellige Dele af Jorden kunde give Hede fra sig i ulige Grader, saaledes vilde der blive forskellige og ulige Resultater, der vilde danne de tidligste Bjærgkæder, Dale, Kløfter og Havner. Gradvis som disse oprindelige Bjærg og Højlunde voksede op af det oprindelige Verdenshav, vilde Bølgerne slaa imod dem, Regnen pidske paa dem, og langsomt slide paa dem og derved danne den tidligste Jord paa den nye Klode.

(Fortsættes.)

— Hvis Du elsker andre, ville de elske Dig; hvis Du taler venligt til dem, ville de tale venligt til Dig igen. Kærlighed vinder Kærlighed. Om Du vilde høre en velslydende og blød Ekko, tal selv velslydende og bløde Ord.

— Attraa til det gode viser sig bedst ved at gøre godt.

I n d h o l d.

Tale af Præsident Joseph F. Smith 369 Et og andet 373 Med: Bem: Kristi Fødsel 374	Ankomst af Missionærer 375 Beseftelse 375 Korrespondance 376 Filosofien af Evangeliet 377
--	--

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. E. Bording (B. Veterien).